

Ξεκινώντας από την απεργία των εργαζομένων στο Μετρό...

Τη Δευτέρα 21 Γενάρη, οι εργαζόμενοι στο Αττικό Μετρό ξεκίνησαν απεργιακές κινητοποιήσεις αντιδρώντας στην κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και στις περικοπές στον κλάδο τους που προωθεί το κεφάλαιο και εφαρμόζει το κράτος. Το μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών έκρινε την απεργία παράνομη και καταχρηστική και τα πολιτικά φερέφωνα του κεφαλαίου προέβησαν σε επιστράτευση των απεργών, για να καταστείλουν τον απεργιακό αγώνα και να στείλουν το μήνυμα ότι δε θα ανεχτούν καμία ανυπακοή στην εφαρμογή της άγριας νεοφιλελεύθερης πολιτικής τους. Παρ' όλη την καταστολή και την τρομοκρατία των ΜΑΤ και των ΕΚΑΜ που εισέβαλαν στο αμαξοστάσιο στα Σεπόλια τα ξημερώματα της 25/1 (η χρησιμοποίηση των οποίων εντείνει την εφαρμογή του δόγματος της μηδενικής ανοχής προς τα αντιστεκόμενα κομμάτια), από την πρώτη στιγμή δημιουργήθηκε κίνημα αλληλεγγύης προς τους απεργούς με επαναλαμβανόμενες 24ωρες απεργίες και στάσεις εργασίας στα ΜΜΜ στην Αθήνα. Σωματεία και συνλεύσεις εξέδωσαν ψηφίσματα συμπαράστασης στον αγώνα τους, ενώ οι ξεπουλημένοι εργατοπατέρες της ΑΔΕΔΥ αποδοκιμάστηκαν από τους απεργούς και μέλη αλληλέγγυων σωματείων όταν προσήλθαν στο αμαξοστάσιο.

Με τις απεργιακές τους κινητοποιήσεις οι εργαζόμενοι αντιδρούν στην κατάλυση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, μια κατάλυση που θα είναι η ταφόπλακα στις συλλογικές διεκδικήσεις τους, ανοίγοντας το δρόμο για την πλήρη ισοπέδωση των όποιων εργατικών δικαιωμάτων έχουν απομείνει. Πλέον οι εργαζόμενοι δεν θα μπορούν να διεκδικούν συλλογικά αλλά θα καλούνται να αντιμετωπίσουν σε ατομικό επίπεδο τις επιθέσεις της εργοδοσίας. Η θεαματική καταστολή της απεργίας των εργαζομένων στο Μετρό κατέδειξε την απόφαση της κυριαρχίας να τσακίσει εν τη γενέσει τις εστίες εργατικής ανυπακοής και αντίστασης, ώστε να επιβάλλει την ατζέντα της «ανάπτυξης». Για το κεφάλαιο και τους πολιτικούς διαχειριστές του η εφαρμογή αυτής της ατζέντας είναι μονόδρομος προκειμένου όχι απλά να διασώσουν τα κέρδη τους, αλλά ακόμα περισσότερο να διαχειριστούν ένα οικονομικό μοντέλο σε μακρά και διαρκή κρίση, να δώσουν ένα φιλί ζωής στον καπιταλισμό. Για τους εργαζόμενους όμως, όπως επίσης και για όλους τους από τα κάτω αυτής της κοινωνίας, "ανάπτυξη" σημαίνει μαύρη-ανασφάλιστη-ελαστικοποιημένη-επινοικιαζόμενη εργασία με μισθό πείνας, μείωση μισθών και συντάξεων, επισφάλεια, στρατιές ανέργων που θα απορροφούνται σε κοινωφελή προγράμματα, συχνά απλήρωτοι και χωρίς δικαίωμα άδειας και απεργίας, γεμίζοντας τις τσέπες των αφεντικών.

Το κράτος, με την επιστράτευση στα ΜΜΜ σε χρόνο ρεκόρ επαληθεύει τη στροφή του στο δόγμα της μηδενικής ανοχής. Μαζί με τις «εστίες ανομίας» σειρά παίρνουν οι «πράξεις ανομίας» που πατάσσονται εξίσου. Το δικαίωμα στην απεργία υπάρχει πλέον προσχηματικά μόνο. Εργαζόμενοι απειλούνται με τον πιο εκβιαστικό τρόπο και καλούνται να σπεύσουν στα αστυνομικά τμήματα να πάρουν φύλλα πορείας, αλλιώς θα χάσουν τις δουλειές τους. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ σε έναν ακόμα αγώνα μένουν απλά ως παρατηρητές. Η ίδια η ηγεσία του συνδικάτου, το ΔΣ δηλαδή, είναι εξαφανισμένο την ώρα που γίνεται η επίθεση από το κράτος στο αμαξοστάσιο του Μετρό στα Σεπόλια την Παρασκευή 25/1, αφήνοντας έκθετους τους εργαζόμενους στη μανία των δυνάμεων καταστολής. Ξαν να μην έφτανε αυτό, τους παροτρύνει να πάνε για δουλειά πριν καν παραλάβουν τα φύλλα πορείας.

Αντλώντας από την ιστορία....

Η ιστορία του ταξικού κινήματος έχει δείξει στο παρελθόν τον τρόπο με τον οποίο εργατικοί αγώνες μπορούν να νικήσουν, όταν είναι πραγματικά στα χέρια των αγωνιζόμενων. Ξαν παράδειγμα αναφέρουμε τη μεγαλειώδη, πολύμηνη και νικηφόρα απεργία των εργαζομένων στην ΕΑΣ (νυν ΕΘΕΛ) την περίοδο 1992-1993. Το κράτος και σε εκείνη την περίπτωση προσπάθησε να εφαρμόσει την τακτική που εφαρμόζει κάθε εξουσία όταν νιώθει να απειλείται, που δεν είναι άλλη από το να διασπάσει τα αγωνιζόμενα κομμάτια με τη λογική του «διαίρει και βασίλευε». Με δικαστικές αποφάσεις, ΜΑΤ, συλλήψεις και φυλακίσεις απεργών, προσπάθησε να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους. Η απάντηση των τελευταίων ήταν απεργία διαρκείας, και στη συγκεκριμένη περίπτωση τηρήθηκε μέχρι τέλους. Οι απεργοί προέβησαν σε καταλήψεις των αμαξοστασίων και των αφετηριών, τις οποίες υπερασπίστηκαν μαχητικά, ήρθαν σε επαφή με άλλα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας, κυκλοφόρησαν κουπόνια οικονομικής ενίσχυσης δημιουργώντας ένα ισχυρό δίκτυο αλληλεγγύης, κατόρθωσαν πιάζοντας και ξεπερνώντας τις

συνδικαλιστικές ηγεσίες (δηλαδή μέσα από μαζικές γενικές συνελεύσεις) τη διοργάνωση παναττικού συλλαλητηρίου, που το στήριξε πλήθος κόσμου. Μέρα με τη μέρα όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της κοινωνίας αγκάλιαζαν τον αγώνα τους, με αποτέλεσμα η απεργιακή σπίθα να εξαπλωθεί και σε άλλους κλάδους. Ο συγκεκριμένος αγώνας αφήνει σημαντική παρακαταθήκη για το πώς πρέπει να οργανώνονται οι αγώνες του μέλλοντος προκειμένου να πετύχουν. Υπογραμμίζουμε τη μαχητικότητα και το ξεπέρασμα της συνδικαλιστικής ηγεσίας από τη μεριά των απεργών, καθώς και την έμπρακτη στήριξη και τη δημιουργία νέων εστιών αγώνα από τη μεριά των αλληλέγγυων.

Και πάλι στο σήμερα....

Και τότε και τώρα ο πόλεμος από το κράτος και τα αφεντικά είναι λυσσαλέος. Καταστέλλουν και κατασυκοφαντούν με κάθε μέσο τα μαχητικά κομμάτια των εργαζομένων, τους αυτοοργανωμένους χώρους, τις καταλήψεις, κάθε ριζοσπαστικό πολιτικό χώρο που δρα ενάντια στη βαρβαρότητα του καπιταλισμού. Όποιος δεν συναινεί, αποτελεί αυτόματα «εσωτερικό εχθρό», εχθρό ακριβώς γιατί βάζει μπουρλότο στην κανονικότητα της συναίνεσης και της υποταγής που θέλουν να επιβάλλουν. Η επίθεση του κράτους στους εξαθλιωμένους και σε όσους αντιστέκονται αναβαθμίζεται μέρα με τη μέρα. Είναι χαρακτηριστική η επίθεση των ΜΑΤ και η σύλληψη 35 συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ, διότι δείχνει ότι ακόμα και κομμάτια που μέχρι χθες ήταν στο «απυρόβλητο» στοχοποιούνται (να θυμηθούμε ότι στη γενική απεργία 20/10/2011 οι αλυσίδες του ΠΑΜΕ μπροστά από τη Βουλή ήταν με την πλάτη στα ΜΑΤ απέναντι σε όλους τους υπόλοιπους διαδηλωτές...). Όποιος δεν μπορεί να καταλάβει ότι η επίθεση στους μετανάστες, στις καταλήψεις, στους απεργούς αποτελεί επίθεση στο σύνολο των από τα κάτω είτε εθελουφλεί είτε έχει συμφέρον να το κάνει. Η πραγματικότητα είναι εδώ, σκληρή και αμείλικτη.

Η επιχείρηση «Ξένιος Δίας» που ξεκίνησε το καλοκαίρι και βρίσκεται ακόμα σε εξέλιξη είναι χαρακτηριστική για το πόσο δυναμικά πατάσεται πλέον όποιο κομμάτι κρίνουν ότι περισσεύει ή τους δημιουργεί πρόβλημα. Χιλιάδες μετανάστες κυνηγιούνται και συλλαμβάνονται από τις δυνάμεις καταστολής για να στοιβαχτούν κάτω από άθλιες συνθήκες σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, μόνο και μόνο γιατί δεν έχουν ένα κομμάτι χαρτί. Το ασαφές νομικό πλαίσιο λειτουργίας των στρατοπέδων καθιστά αβέβαιο τι σκοπεύουν να κάνουν στο μέλλον αυτούς τους φυλακισμένους ανθρώπους.

Επόμενος στόχος των από τα πάνω ήταν οι καταλήψεις. Πάνοπλες αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στην κατάληψη Δέλτα (12/9 στη Θεσ/νίκη, 10 συλληφθέντες), ΑΣΟΕΕ (όπου καταστράφηκε πομπός του 98FM), Βίλα Αμαλίας (8 συλληφθέντες στις 20/12 και 93 συλλήψεις στις 9/1 ύστερα από ανακατάληψη του κτιρίου), Πατησίων 61 & Σκαρμαγκά (9/1, 7 συλλήψεις), Λέλας Καραγιάννη 37 (σύντροφοι επανακατέβαλαν το κτίριο την ίδια κιόλας μέρα της εκκένωσης, στις 15/1). Οι καταλήψεις και οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι στοχοποιούνται επειδή είναι εστίες αντίστασης και αγώνα απ' όπου εκπέμπονται καθημερινά μηνύματα ανατροπής του υπάρχοντος. Στον αντίποδα της κρατικής βίας, πραγματοποιήθηκαν πολυπληθείς πορείες αλληλεγγύης στις καταλήψεις σε όλη τη χώρα, με αποκορύφωμα την 12/1.

Οι συνέπειες της επίθεσης της κυριαρχίας στους από τα κάτω, σε όποιο κοινωνικό κομμάτι και να είναι αυτό, είναι κοινές για όλους. Γι' αυτό είναι αναγκαία η αλληλεγγύη σε κάθε κομμάτι που πλήττεται. Χρειάζεται συντονισμός και σύνδεση των εργατικών και κοινωνικών αγώνων μεταξύ τους, να συλλογικοποιηθούν οι αρνήσεις των καταπιεσμένων αυτής της κοινωνίας. Στο επίπεδο της ταξικής πάλης, είναι ζωτικής σημασίας να οδεύουμε στο δρόμο του αλληλέγγυου και αυτοοργανωμένου αγώνα, μακριά από γραφειοκρατικές ηγεσίες και κόμματα, κάνοντας πράξη την μαχητική χειραφετημένη αντίσταση ενάντια στο κράτος και στα αφεντικά.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΤΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ ΞΕΝΙΟ ΔΙΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

εργαλειοφόρος | συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά
συνέλευση κάθε Τρίτη στις 19.00 στο παράρτημα
ergaleioforos.squat.gr